

Săptămânal
de
informații
și
investigații

f LERT f

APARE
MIERCUREA!

Director: George Dora
Director executiv: Sorin V. Teodorescu

an 1 • nr. 9 • 10 - 16 august 2005 • 12 pagini • 0,5 lei (5.000 lei vechi)

EDITORIAL

Anticipate II

CLAUDIU BRAN

Mai deunăzi se treziră guvernării noastre că vor alegeri anticipate. Băsescu zisă că vrea, Tăriceanu că nu se pune problema, Alianța DA că altă cale nu să află. Între timp, venită inundațiile. Banatu sub ape, Oltenia pe aproape, Moldova nu mai vorbesc. Mai rămânea vizita aia prin țări străine a lu' premieru', că era musai. Acu, nu știu ce zăsă Bruxelesu, că premieru' să întoarsă și zăsă că nu mai facem anticipate d'ălea. Că, cică, boboru îi înainte de politică. Apa ar fi, cică, înainte de partidele politice. OK, zăsă țaranu, uite că îi pasă cuiua de țărișoara asta. Se dusără, președintele și premieru', să încălțară în cizme de cauciuc și vizitară un pod. Cam la două-trei zile diferență unul de altul. Podu' nu să făcu, că venită iar apele, da ăștia doi se distrară la Neptun, mamă-mamă. Bă frate, să'mpăcară ăștia, zicea aseară nea Gigel, de la etaju 2. Vezi să nu. Îi apucă iară. Cică grupuri de interese și-au băgat coada prin Guvern, tună Băsescu. Bine, bine, asta știe toată lumea. Că așa-i la noi de când mama Cici, bunica mea, era fată mare. Tăriceanu că nu, că i-a spus lui SRI-ul. Și uite așa, certară băieții toată ziua. Acu, fie vorba, cam are dreptate marinaru'. Nu de alta, da' după ce Tăriceanu își dete demisia și o luă înapoi, că vorba aia, nici usturoi nu mănă, nici gura nu-i miroase, scăzu al dracu alianța în sondaje. Acu' până și Geoană vrea alegeri anticipate, deși, acum vro două săptămâni se ferea de ele ca dracu' de tămăie. Musca aia care ierea, că am cetit tot în sondaje, pe locu prima în guvern, își dete demisia. Din guvern și din partid. Acu', cică, oricum nu erea bună. Acu', rămasă Tăriceanu ăsta, să pună țara la cale. Bine-bine, cică îl mai susțin șoferu', portaru' de la Palatu' Victoria și doi verișori pe care îi bătea când erau mici. În rest, dacă și PSD-ul vrea anticipate? Ca să termin o dată, părerea mea sinceră și personală e că vin alegerile anticipate, cât de curând. Iar dacă vă deranjă limbaju', aflați că abia mă întorsei din Oltenia mea natală. Să nu uit, duceți-vă la vot!

⇒ **DOSAR** | Operațiunea „Splinter factor”2

⇒ **ANCHETĂ** | Primarul Penal Paul Văle (IV).....5

⇒ **INVESTIGAȚII** | Zaher Iskandarani, traficant de droguri.....8

⇒ **INFRAȚIUNI** | Nemernicii.....9

⇒ **SPIONAJ** | Ultima întâlnire cu spionul A007.....10

⇒ **ANTIDROG** | Cum recunoaștem drogații.....11

Cacealma de valet

Hassan Awdi a pus mâna pe mesageria CFR pentru că este prieten cu Adrian Năstase și Miron Mitrea

pagina 3

TOP SECRET | pag. 6-7

Agentei noștri ilegali – adevărații 007

SUB LUPĂ | pag. 4

Adrian Severin își dă cu stângu-n dreptu'

dosar

Operațiuni de spionaj încă nedezvăluite

Serviciile secrete occidentale au decapitat guvernele comuniste. Operațiunea „Splinter Factor“

După 1990, în toate țările ex-comuniste a apărut o întreagă literatură consacrată crimelor și abuzurilor săvârșite în perioada totalitaristă. Așa cum era de așteptat, accentul a fost pus pe perioada stalinistă, când oamenii de afaceri, proprietarii, o parte a intelectualității au fost decimați.

După 1948, în țările aflate sub ocupație sovietică a apărut un fenomen aparte. Represiunea a fost dirijată și împotriva unor membri ai partidelor comuniste, în special a ilegaliștilor și a celor care luptaseră în brigăzile internaționaliste în timpul războiului civil din Spania. Acest nou val al represiunii a fost interpretat de majoritatea istoricilor ca o expresie a luptei pentru putere în interiorul partidelor comuniste.

Celor arestați li s-au atribuit în perioada respectivă tot felul de epitete: agenți anglo-americani, titoiști, agenți ai fostelor organe de siguranță etc.

Paradisul spionajului

Într-o perioadă când propaganda oficială nu vorbea decât despre lupta de clasă, despre distrugerea ultimelor rămășițe burgheze, despre îngrădirea chiaburilor, această campanie represivă îndreptată împotriva unor lideri comuniști în tot estul Europei a părut un moment de nebulie al lui Stalin și al acoliților săi din țările comuniste. Fără a contesta lupta pentru putere la vârful partidelor comuniste impuse de sovietici în țările ocupate, lichidarea

unor lideri comuniști din ordinul Kremlinului se datorează și unei operațiuni extrem de sofisticate a CIA.

În 1948 luna de miere dintre aliații anglo-americani și sovietici era de mult amintire.

Criza Berlinului, impunerea unor partide comuniste la conducerea țărilor ocupate de sovietici prin trucarea alegerilor, sprijinirea de către Moscova a unor acțiuni subversive în vestul Europei au dus la tensiunea situației politice, încât opinia publică se aștepta la izbucnirea unui nou război mondial.

În timpul celui de-al doilea război mondial, în Europa, rețelele de spionaj anglo-americane și sovietice, de multe ori fără aprobare de la centralele lor au colaborat, inamicul fiind comun – nazismul german și fascismul italian.

Una dintre cele mai eficiente rețele aliate din perioada respectivă a funcționat la Berna, fiind condusă de Allen Dulles. Elveția a fost de altfel paradisul spionajului în timpul ultimului război mondial. În paralel, în Elveția acționa o

organizație filantropică organizată de americani (USC) care se ocupa de transferul clandestin în SUA a scriitorilor și militanților expuși represiunii naziste. Directorul acestei organizații era Noel Field, diplomat la Departamentul de Stat, recrutat de spionajul sovietic încă din 1933.

Între Dulles și Field au avut loc contacte fără ca rezidentul serviciului secret american (OSS) să intuiască că diplomatul lucra și pentru NKVD.

„Factorul de expresie“

În decembrie 1944 războiul se apropia de sfârșit și Dulles, la sugestia lui Field, a acceptat să organizeze prin rețelele OSS întoarcerea clandestină în țara lor a unor antifasciști unguri, polonezi, germani, cehi, iugoslavi. În realitate, această repatriere clandestină s-a referit doar la comuniștii

răspândiți în diferite țări din Occident. Întorși în țările lor de origine, acești lideri comuniști i-au sprijinit pe sovietici, au reprimat orice rezistență și au ajuns să ocupe diferite posturi în primele guverne zise de democrație populară.

După război, Dulles a fost cooptat în noul serviciu secret american CIA, al cărui șef va fi numit în 1951.

În 1948 Dulles a înțeles jocul lui Field și al sovieticilor din timpul războiului și a pus la punct o operațiune menită a stârni neîncrederea în rândul fruntașilor partidelor comuniste din Europa de Est.

Operațiunea a fost codificată „Splinter Factor“ („Factorul de explozie“). S-a recurs la serviciile unui agent experimentat, Jozef Swiatlo, care reușise să ajungă locotenent-colonel în Securitatea poloneză. Acesta, aflat în legătura directă a lui Dulles, a confecționat un dosar în care, prin informații provenite de la o așa-zisă agență (în realitate de la CIA), l-a indicat pe Field ca fiind un agent de infiltrare american la cel mai înalt nivel. Dosarul a fost trimis la Moscova, unde în urma analizei a fost apreciat ca veridic de către spionajul sovietic. Pe cale de consecință, toți comuniștii foști ilegaliști care îl cunoscuseră pe Field în timpul războiului sau mai înainte au devenit suspecti de apartenență

la serviciile secrete occidentale. Prima victimă a fost ministrul de Interne comunist al Ungariei, Laszlo Rajk, acuzat din cauza prieteniei cu Field de a fi agent american.

Victime colaterale

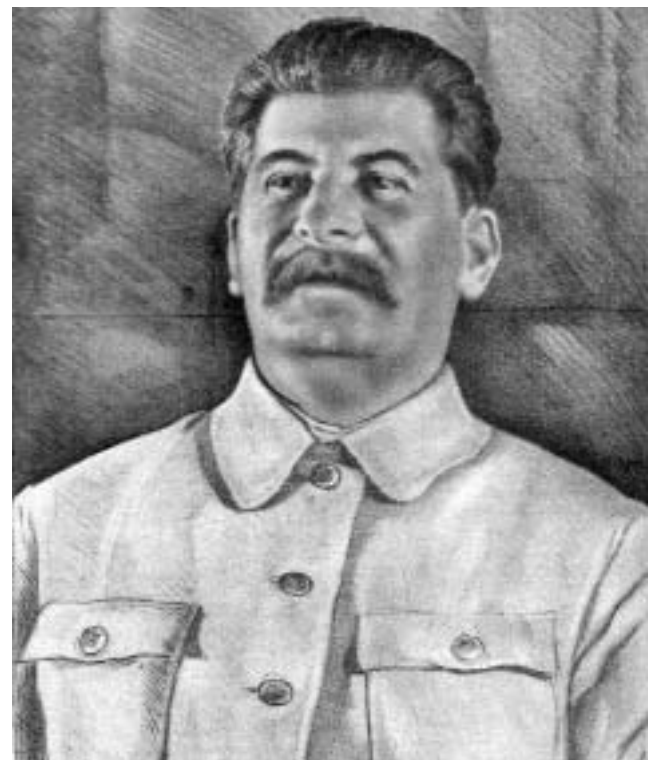
Al doilea acuzat de mare greutate a fost secretarul Partidului Comunist Polonez, Wladislaw Gomulka, care a fost arestat în 1951.

Nu a fost partid comunist din Europa de Est care să fie scutit de arestări la nivel înalt și mediu sub acuzația că membrii lor au lucrat pentru rețeaua de spionaj a lui Noel Field. În România avem o victimă a operațiunii „Splinter Factor“ regizată de CIA – Lucrețiu Pătrășcanu.

Moartea lui Stalin, în 1953, oprește nebunia proceselor și arestărilor din rândul liderilor partidelor comuniste. Cei care au supraviețuit au fost în general reabilitați. Tot în 1953, colonelul Jozef Swiatlo din securitatea poloneză, în realitate în CIA, motorul operațiunii „Factorul de explozie“ a fugit în Occident.

Operațiunea a rămas în general necunoscută. Comunismul a supraviețuit până în 1989, dar după decapitarea vechii gârzi a ilegaliștilor internaționaliști a fost nevoie să facă concesii din ce în ce mai mari sistemului capitalist.

GEORGE DORA

S.C. BLACK STARS

Măcelărie arăbească

Produce proaspete din vită, oaie, pui

CILEA MOȘILOR NR. 294
TEL.: 621.69.22

ALERTA

Tel.: 0740.597.158; 0721.819.229

Plătim cash orice informație

EDITAT DE
SC PRODIMPEX SRL

DIRECTOR:
George Dora

DIRECTOR EXECUTIV:
Sorin V. Teodorescu

REDACTOR-ȘEF:
Claudiu Bran

CONSILIERI:
Ioan Crețu, Dionisie Hagi

REDACȚIA:

Iulia Gorzo, Paul Cernea, Ștefan Jora, Daniel Bălan, Mihai Vlad, Ionel Hrynczuk, Daniel Alexandru, Dorel Moldovan, Kopitany Petriko, Dumitru Preda, Vicențiu Constantin

DIFUZARE:
SC ANOTA IMPEX SRL

DTP:
Omni Press & Design

TIPAR:
Cromoman SRL

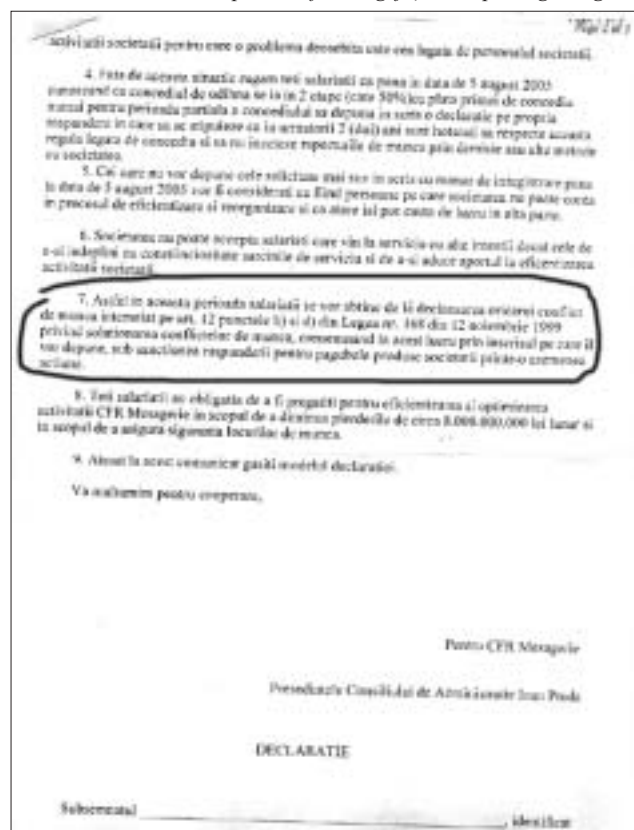
dezvăluiri

În atenția Parchetului!

Awdi a pus mâna pe mesageria CFR pentru că este prieten cu Adrian Năstase

Noul patron refuză angajaților dreptul legal la grevă

Avem vaga impresie că în scurt timp scandaloasele privatizări și afaceri ale lui Hassan Awdi, unele aflate în atenția instituțiilor abilitate, se vor transforma în dosare penale. În acest număr vom încerca să descălcăm ștele unui alt „tun” dat de Awdi cu sprijinul unor complici la nivel înalt. Este

vorba despre privatizarea Mesageriei CFR, finalizată pe data de 10.12.2004.

111 dintr-un foc

În momentul privatizării societatea avea 165 de vagoane și contracte de reparații periodice cu SC Remar Pașcani și REVA Simeria. De asemenea,

Mesageria CFR asigura, conform contractelor, revizii tehnice intermediare la SC SIRU Mărășești.

În prezent Mesageria CFR nu mai are decât 54 de vagoane dintr-un necesar de 57. Unde și cum au dispărut restul de 111 vagoane numai Hassan Awdi și oamenii săi de suflet pot ști.

Menționăm că din cauza modului voit defectuos în care este gestionată Mesageria CFR, angajații (circa 700) sunt extrem de nemulțumiți, nefiind exclusă o explozie socială spontană.

1 leu pentru o tonă

Întorcându-ne la procesul de privatizare menționăm că până în 1997 Mesageria CFR practica următoarele prețuri:

- a) 9.600 lei/kg, indiferent de distanța transportului;
- b) 16.000 lei/kg pe transport cu mesageria rapidă.

Prin H.G. nr. 589/1997 Mesageria CFR a fost falimentată cu premeditare întrucât Ministerul Transportului a început să perceapă suma aberantă de 1 leu pe tonă indiferent de distanța parcursă. Abia în anul 2004 prețul a fost majorat la 340 lei/tonă, societatea fiind în continuare nerentabilă.

Prețul de la care a plecat licitația a fost de 90 miliarde de lei, dar Awdi a reușit să o cumpere cu doar 7 miliarde de lei, prin SC Monalisa Investment SRL. Până la data de 15.07.2005, angajații de la Mesageria CFR au pierdut toate drepturile pe care le dețineau în calitate de lucrători la calea ferată. Din informațiile primite, Awdi și Consiliul de administrație nu manifestă interes pentru desfășurarea activităților specifice conform normelor și reglementărilor în vigoare, ceea ce poate periclita siguranța circulației pe calea ferată.

Abuzuri incredibile

Mesageria CFR nu are contracte încheiate cu firme de salubritate. În consecință celele și mărfurile inclusiv medicamentele și alimentele sunt transportate în condiții mizerabile. Bani reținuți de la salariați pentru plata CAS nu sunt vărsați la buget, oamenii fiind privați de dreptul la sănătate. De altfel, Mesageria CFR nu are contract încheiat cu medicul de medicină a muncii.

Banii reținuți salariaților pentru CAR, pensii alimentare, datorii la bănci nu sunt vărsați în conturile de destinație, iar

angajații sunt în situația de a plăti penalități sau de a fi chemați în fața instanțelor de judecată ca rău platnici.

Nu există contract colectiv de muncă încheiat între salariați și patronat.

Fără grevă sau concediu

Urmare a unui comunicat adresat de patronatul Mesageriei CFR către Federația Independentă a Sindicatelor Mișcare Commercială din Transportul Feroviar la punctul 7 se interzice salariaților dreptul la grevă, ceea ce constituie infracțiune conform Codului Muncii. De asemenea salariaților, prin

adresa nr. 5205 din 27 decembrie 2004, li s-au suspendat concediile pentru primul trimestru al lui 2005.

Descrierea șirului de abuzuri și ilegalități de la CFR Mesagerie ar putea continua. Ne întrebăm dacă fostul ministru al transporturilor Miron Mitrea a știut ceva despre Awdi, când a fost de acord cu privatizarea Mesageriei CFR.

Oricum, în anumite cercuri, și nu dintre cele discrete, Awdi se laudă cu relațiile sale politice, susținând că ar fi unul dintre sponsorii PSD și că ar fi finanțat deplasarea în Liban a lui Adrian Năstase.

GEORGE DORŢI

Hassan dicit: „Fără concedii de odihnă și fără prime de vacanță”

Surprinzătoarea mișcare a domnului Adrian Severin

Prin editorialul „Epopeea Frustraților“, publicat în 2 august 2005, cotidianul „Ziua“ relansează în media și în viața politică discursul rasist, xenofob, intolerant. Teza lui Adrian Severin este pe cât de simplistă pe atât de periculoasă: alogeii care ajung în fruntea unor state din cauza frustrărilor își ruinează propriile țări. Exemplele oferite de Adrian Severin sunt: corsicanul Bonaparte pentru Franța, austriacul Hitler pentru Germania, georgianul Stalin (Dugayvici) pentru Rusia și tătarul Bănescu pentru România.

Ideea că un strămoș al lui Traian Bănescu a descins din cetele de călăreți din stepa calmică face parte din celebrele întrebări existențiale de tip „dar

cocorii unde se duc când se duc?“. Din câte știm Adrian Severin provine din Basarabia și a fost nu o dată atacat pe seama originii sale etnice, ceea ce la rigoare ar trebui să-l îndemne la mai multă toleranță. Actualul lider al PSD a fost ministru de Externe, fost președinte al OSCE, și speră el viitor parlamentar european ori a pierdut o bună ocazie de a tăcea, ori face niște jocuri dacă nu periculoase atunci cel puțin bizare. În editorialul despre care vorbim există un pasaj asupra căruia merită să ne oprim: „Pe când ceilalți politicieni au căutat câte un segment social pe care să îl reprezinte, domnul Bănescu a adunat în tabăra sa frustrații de pretutindeni – veleitari, ratați și idealști complexați, culturnici exaltați și analiști schizoizi, intelectuali cu nume și agramăți cu avere, juni teribiliști și senili frivoli.

Când provii dintre liderii fostului UTC probabil că nu poți tolera în diferite funcții decât cadre de nădejde sau fii ai acestora din fostul Partid Comunist. Nu vom polemiza însă cu domnul Severin, despre care fostul premier Ciorbea susținea că a fost un profitor al comunismului.

Victor Ciorbea a afirmat că domnia sa nu a putut obține nota maximă la absolvirea Facultății de Drept, întrucât acest punctaj îi era rezervat lui Adrian Severin.

Să trecem însă peste aspectele bibliografice și să ne apropiem de prezent. Din puținul gândirii liderului PSD-ist surprindem o altă teză interesantă, sau pusă în slujba unor interese. În postfața volumului unu al

lucrării „Cartea Neagră a Securității“, semnate de Ion Mihai Pacepa, Adrian Severin, sub titlul „Patria și Adevărul: Fenomenul Pacepa“, îl situează pe celebrul general de securitate care a defectat la americani în 1978, între Talleyrawd și Apostol Bologa, tragicul personaj al lui Rebreanu. O comparație pe măsura autorului editorialului „Epopeea Frustraților“.

După vizita în SUA în calitate de ministru de Externe și o întâlnire confidențială, zic unii, cu generalul Pacepa, la întoarcerea în țară, Adrian Severin a produs un scandal politic celebru: lista spionilor. Pe scurt Severin, între altele, pe atunci lider al PD a declarat că trei-patru șefi de partide și cel puțin doi directori de ziare centrale ar fi agenți ai unor servicii secrete străine. Severin nu a nominalizat vreo persoană, iar ancheta care a urmat a dovedit netemeinicia celor afirmate. Mai mult, Partidul Democrat i-a retras sprijinul politic, Severin fiind nevoit să demisioneze din funcția de ministru de Externe, lucru care l-a transformat într-un dușman de moarte al lui Petre Roman. Să facă parte oare domnul Severin din cercul frustraților?

La urma urmelor, ce manevră fantastică i-a reușit prin declararea lui Bănescu alogeii și pe cale de consecință gropașul României? Mai mult și-a compromis actualul partid decât adversarul politic. Dar dacă tocmai acest lucru s-a urmărit. PSD-ul nu duce lipsă de analiști de forță, care sperăm noi vor reuși să descifreze partitura după care a interpretat Adrian Severin.

DEPARTAMENT ANALIZĂ

anchetă

Primarul penal Paul Văle (IV)

Se spune că tunurile mari le dau oamenii cu putere, cei de la vârful puterii. Privit la nivel macro, acesta este adevărul. Cu toate acestea, într-o comunitate mai mică, cel care deține puterea le poate face celorlalți viața amară. Este motivul pentru care săptămânalul nostru a decis să abordeze în paginile sale nu doar marile țepe care se dau la nivel național, ci și ilegalitățile pe care anumiți aleși din teritoriu le fac. Pentru locuitorii unei comune, primarul este cu mult mai important decât premierul. Așa se explică atenția pe care am acordat-o primarului din Stoenesti, Paul Văle. Și după el vor intra și alții în atenția noastră.

Probleme cu memoria

După materialele din numerele trecute, privitoare la faptele de vitejie ale domnului primar, acesta s-a trezit brusc și a început să ne amenințe cu procese, represalii de altă natură și cu tot ce i-a mai trecut prin minte. Explicația este una singură: domnia sa știe cam cu ce s-a ocupat în ultimii ani, în perioada în care în loc să vadă de problemele comunei, căci pentru asta a fost ales și tot pentru asta este plătit din buzunarele celor pe care îi păstorește, a avut drept singură preocupare umflarea contului propriu. Și, să nu uităm, a avut grijă și de stomac, de inimă și de alte organe, așezate așa, mai către mijloc. Tot ale sale.

Să revenim, însă, la oile noastre. Mai bine zis, ale primarului nostru. Pentru că nu a priceput că materialele noastre nu sunt scrise după ureche sau nu a înțeles că facsimilele prezentate fac parte din aceeași poveste, ne permitem să reluăm, pe scurt, câteva dintre faptele de arme ale acestuia. Și ca totul să fie clar, îi sugerăm domnului primar să-și arunce ochii și pe pozele de alături, care reprezintă

dozezi. În cazul în care, totuși, nu înțelege, sub fiecare facsimil există o scurtă explicație. Dacă nici așa lucrurile nu devin mai ușoare, poate suna la redacție și îi vom face un desen.

Cu jalba în proțap

Cetățenii din comună au sesizat autoritățile din fruntea județului despre o serie de probleme cu care se confruntă Consiliul local al Primăriei Stoenesti, începând cu angajările în primărie, repartizarea ori vânzarea unor terenuri intravilane și extravilane, problemele financiare și contabile, modul de aplicare a unor proiecte de hotărâri aprobate în consiliul local, aspecte legate de realizarea unor licitații la nivel local cu diverse bunuri aflate în proprietatea primăriei sau primite de la alte instituții și chiar multe aspecte legate de moralitatea primarului. Comisia județeană care a efectuat verificările și-a făcut pe deplin datoria, neținând cont de nici un aspect de ordin politic, manifestând intransigență, imparțialitate și obiectivitatea necesară. Rezultatul verificărilor a fost trist pentru domnul primar Paul Văle și cei câțiva apropiați ai acestuia din Consiliul local, întrucât s-a dovedit că cetățenii comunei aveau dreptate, peste tot abuzuri flagrante ale legii, îndeosebi ale legii penale.

„Primarii, dar nu numai ei, ar trebui să înțeleagă că lucrurile nu mai merg ca înainte. Criteriile politice nu mai contează ca până acum. Indiferent de culoarea politică a celor pe care îi vom controla, toți vor suporta consecințele dacă se va descoperi că au încălcat legea” menționa într-o conferință de presă subprefectul George Știrbu de la Prefectura Olt. Sună trist pentru primarul nostru favorit.

„Cât timp va fi Nicu la Slatina nu-mi fac probleme”

Prin comună se aud tot mai multe voci care amintesc de relațiile de amicitie și sprijiri repetate ale primarului cu unul dintre ofițerii de poliție din Inspectoratul Olt, originar din comuna Stoenesti. Este vorba despre maiorul Trifu Nicolae, provenit din Stoenesti, cu care primarul Văle Paul se laudă că este verișor și care-l sprijină pentru toate abuzurile comise în cele două legislaturi câștigate ca primar. „Cât timp va fi Nicu la Slatina nu-mi fac probleme” se laudă primarul în fața unor prieteni apropiați.

Comisia de verificare din Prefectura Olt a stabilit că dl primar nu a procedat nici la evaluarea celor șapte autovehicule militare primite de Primăria Stoenesti cu titlu gratuit de la UM 01814 din Caracal, deși în procesul-verbal de predare primire întocmit de UM 01814 era stipulată obligația primăriei de a solicita avizul unității militare pentru orice eventuală înstrăinare a bunurilor. Vânzarea lor s-a făcut însă cu cântec, nemulțumind totodată și numeroși locuitori ai comunei care își exprimaseră intenția de a participa la licitație, pentru a cumpăra unele din cele șapte autovehicule. La fel a procedat primarul și cu înstrăinarea, prin organizarea unor licitații directe, a unor bunuri ale fostului CAP precum și a unui teren cu o suprafață de 2267m², pentru care în ultimii ani nu s-au deschis partide de rol. Abuzurile primarului Paul Văle nu se opresc însă aici, căci la ele se mai adaugă altele mai noi. Să amintim, de exemplu, faptul că la sediile unde se află fostul CAP, școala generală și grădinița din comună și chiar la sediul Primăriei s-au efectuat lucrări de reparații cu încălcarea legii privind modul în

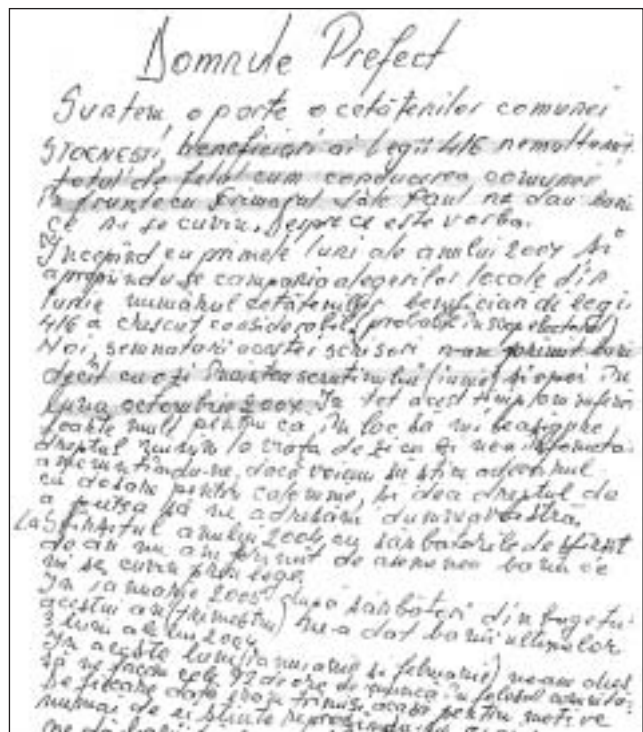
care au fost alese firmele care s-au ocupat de aceste lucrări.

Sătenii au ajuns la capătul puterilor

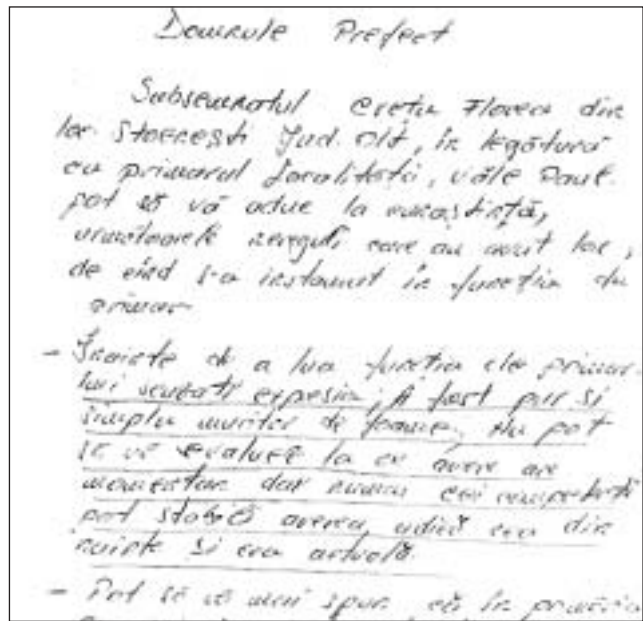
Oricum, un grup de cetățeni din comuna Stoenesti se pare că sunt foarte hotărâți să demonstreze, cu probe, că primarul lor nu este cel care părea și promitea înainte de alegeri. Ei afirmă că Paul Văle a greșit, că a falsificat acte și a uzat de ele, că a măsluit registrele contabile, că a încărcat și supraevaluat cheltuielile la investițiile locale, că nu a ținut cont de doleanțele cetățenilor care l-au ales, că și-a însușit bani din diverse operațiuni financiare locale sau din operațiunile de vânzarea unor active ale primăriei, bani cu care și-a cumpărat un autoturism Cielo pentru uzul personal și câte un apartament pe numele copiilor (în București și în provincie). Cetățenii îl acuză în prezent pe primarul Paul Văle și pentru relațiile neprincipiale cu mafia locală, cu romii din comună, cărora le acoperă unele infracțiuni și de la care primește periodic mită sau alte atenții și servicii. Cetățenii se mai plâng de modul cum se folosesc banii destinați de Legea 416, pe care primarul nu-i dă la timp celor care sunt îndreptățiți să-i primească. Motivul, susțin ei, este unul singur. Primarul îi depune la bancă, îi ține un timp să facă pui apoi își însușește dobânda.

Relaxare pentru omul muncii

Și pentru că cetățenilor din comună le-a ajuns cuțitul la os și nimeni nu părea să îi creadă ce se întâmplă, au devenit, de nevoie, detectivi. Au aflat despre o apropiată aventură pe care primarul lor urma s-o aibă cu o proaspătă angajată a Primăriei, fostă colegă cu fiica lui. Faptele, ca și rezultatele muncii detectiviste, au întrecut orice așteptări.

Două dintre plângerile alegătorilor privind pe alesul lor

Primarul și-a luat jurista, un prieten inspector școlar care și el, ca să nu meargă cu mâna goală a adus o elevă de liceu și au tras o fugă până la cabana „Vila Casa Verde”, din Căciulata. Filmările cetățenilor poartă ștampila XXX și sunt interzise tinerilor sub 18 ani. Protagonisti: cei patru iubitori de natură. Faptul că deplasarea s-a făcut cu mașina Primăriei și că toate cheltuielile au fost suportate de aceeași Primărie

aproape că nu mai contează. Este spre binele cetățenilor. Primarul lor trebuia să se relaxeze, pentru a se putea ocupa în condiții bune de problemele comunei.

Iar acum, că i-am împropătat memoria domnului primar, domnia sa poate să se liniștească. Vom continua să vă prezentăm și alte fapte ale sale, cel puțin la fel de grozave.

DEPARTAMENTUL INVESTIGAȚII

„Detectivii particulari” din Stoenesti și-au surprins primarul în flagrant delict

top secret

Agentii noștri ilegali – adevărații 007 (V)

Ofițerul instructor rămănea deci cheia primului succes la întâlnirea de contact a candidatului, care avea astfel numeroase șanse de a deveni ulterior un adevărat 007. Cheia rămănea tot timpul numai în mâna ofițerului care pentru început era domnul „inspector de cadre“, „ziaristul de la Europa Liberă“, „atașatul cultural de la Ambasada X“, „un cetățean străin de origine română“ revenit în țară să-și caute rudele sau prietenii, „un cetățean străin“ venit să aducă un mesaj sau un colet pentru un fost prieten din copilărie etc., el putea fi deci oricine, căci legenda sub care îl contacta pe tânărul candidat avea un număr nelimitat de variante, care de care mai captivantă și mai atrăgătoare pentru interlocutorul său. Fiecare din variante trebuia să aibă însă o acoperire legală deosebit de convingătoare pentru cel contactat. La fiecare variantă aplicată, ofițerul instructor trebuia să dubleze perfect persoana sub identitatea căreia i se prezenta candidatului.

Cârligul

Pentru reușita combinației, ofițerul instructor avea pregătite din timp cam toate actele necesare: un pașaport străin perfect valabil, cu toate vizele la zi, un permis de conducere străin, o legitimație de ziarist de la un cotidian din vest, câteva ziare în limba țării respective, cărți, broșuri, hărți, fotografii diverse etc. În plus, trebuia să stăpânească la perfecție și

limba țării din care pretindea că provine și ale cărei interese le reprezenta. La o asemenea combinație, ofițerul instructor trebuia neapărat să apeleze la „un cârlig“.

Cârligul era, de obicei, un cetățean român stabilit într-o țară din vest cu mai mulți ani în urmă, și care „întâmplător“ fusese coleg cu candidatul în școala elementară, în liceu, facultate sau fuseseră prieteni o perioadă de timp, apoi se despărțiseră, iar legătura lor fusese întreruptă.

Cârligul era de multe ori un cetățean străin care ne vizitase țara într-o „delegație de afaceri“ sau „turistică“, ocazie cu care îl cunoscuse „întâmplător“ pe viitorul candidat, făcuseră schimb de cărți de vizită iar ulterior îl recomandase cu multă plăcere prietenului său, care acum vizita România și avea nevoie de un ghid serios, amabil și un perfect amfitrion.

Erau și cazuri când cel care îl contacta era chiar „străinul“, cu care candidatul făcuse cunoștință anterior, cu ocazia „delegației“, situație în care reînțânirea celor doi avea deja un fundament pe care se putea construi mai ușor o nouă combinație de dialog, în care „străinul“ avea posibilitatea de a-l verifica mult mai ușor pe interlocutorul său.

Paradisul ilegalului

Practica muncii de spionaj în stadiul de contactare și pregătire a viitorilor ilegali a dovedit că toate combinațiile

top secret

folosite cu interpuneri de cetățeni „străini” au dat rezultate excepționale.

Aceste interpuneri de „cârlișe” erau printre cele mai bune și mai sigure metode de testare a candidaților, mai ales în verificarea sincerității, loialității, atașamentului față de familie, prietenii și țară, dorința de îmbogățire rapidă, carierismul și spiritul de aventură, tipic vârstei la care erau recrutați majoritatea candidaților. Cum se puteau testa oare mai bine cele mai sensibile calități ale viitorului spion decât printr-un „străin”, care-i descria „paradisul”, cu tot curcubeul de plăceri neaccesibile oricărui muritor de rând. Îl ademenea cu promisiuni, care de care mai colorate, apoi îl lăsa în coadă de pește și aștepta ca acesta să muște puțin câte puțin din nada otrăvită de fapt cu gustul unui eșec sigur pentru candidat. Poate că mulți dintre cititori se vor întreba de ce erau atât de riguroase și de complexe aceste verificări, chiar din această primă fază „a contactării și cunoașterii” candidatului.

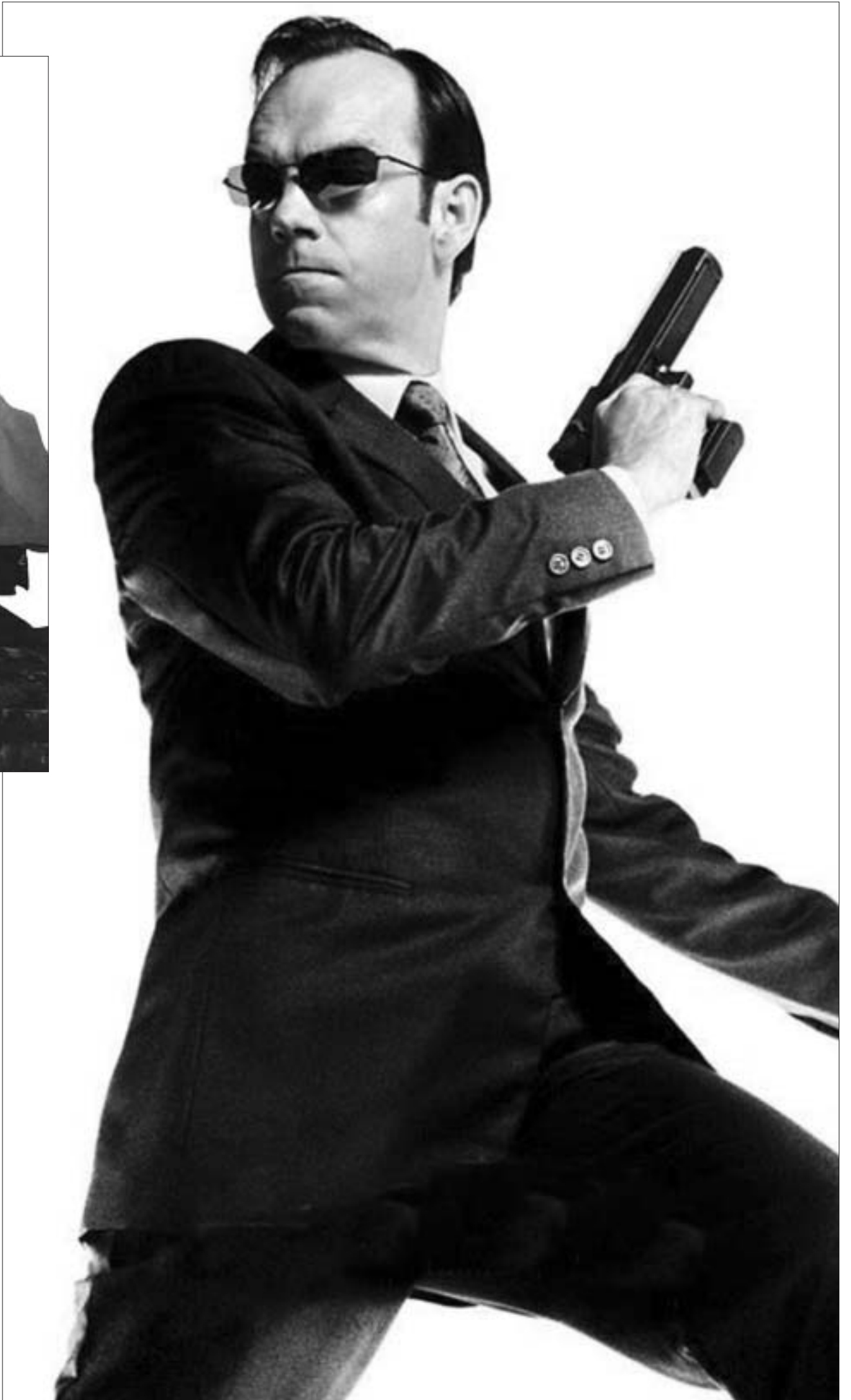
Răspunsul pare, la prima vedere, simplu, dar are un conținut deosebit de complex, dacă ținem cont de raportul de cauzalitate dintre investiția enormă consumată în toate verificările anterioare primei întâlniri de contact, analiza psihoprofesională și de specialitate făcută acestor verificări de natură tehnico-operativă, scopul final al recrutării și pregătirii ulterioare a viitorului ilegal și riscul de a-l fi trimis într-un spațiu de interes operativ cu șanse de

succes sau de trădare imediată. Practica a dovedit că șansele de succes au depins întotdeauna într-un procent foarte ridicat tocmai de aceste prime combinații, deosebit de sofisticate și de costisitoare material și mai ales psihoprofesional, dar de mare siguranță pentru Centrala de spionaj a României.

„Cernutul” candidaților

Pentru Centrala de spionaj era mai eficient și mai puțin costisitor și riscant, în același timp, să investească în această fază în zece candidați, doar în faza de verificare, din care cinci să treacă cu brio de primul contact, de prima întâlnire. Acest procent era de fapt deosebit de bun, căci, pe traseu, testele ulterioare mai reduceau doi-trei, iar cei care rămăneau în final puteau mulțumi din plin eforturile tuturor factorilor care contribuiseră la nașterea a doi dintre „adevărații 007”.

În oricare dintre variantele și combinațiile folosite de ofițerul instructor pentru primul contact cu viitorul ilegal, finalul acestei prime întâlniri trebuia să aducă pentru fiecare din cei doi interlocutori un pahar al speranței pentru o nouă întâlnire. Fiecare dintre cei doi pleca acasă cu o mulțumire sufletească sau profesională. Candidatul era încântat că avusese prilejul să cunoască un specialist, un om de afaceri, un ziarist, un diplomat sau străin, indiferent sub ce identitate se prezentase, oricum pe cineva nou, care își manifestase dorința de

a-l cunoaște, se interesase de el, de trecutul său, de rezultatele obținute în procesul de învățământ, cele profesionale, de familie, prietenii, de pasiunile și modul său de viață, de perspectivele sale din viitorul apropiat sau mai îndepărtat.

„Examenul” ofițerului instructor

Candidatul cunoscuse pe cineva care-i trezise pofta de viață, dar sub un alt unghi, un unghi din care îți cresc șansele de succes, îți stimulează ambi-

ția și dorința de a depăși normalul, de a vedea mai mult decât îți oferă un colectiv obișnuit de prietenii, de colegii de muncă, mai mult decât îți oferă o profesie obișnuită cu mai mult curaj de a trece peste orice obstacol, orice greutate, însăși greutatea de a gândi altfel, mai frumos și mai pasional, dar nu numai pentru el, ci și pentru cei din jurul său, pentru toți semenii săi din România. Dacă viitorul candidat pleca de la întâlnire cu aceste gânduri, primul contact reușise sigur, cel puțin 50%.

Restul aparținea ofițerului instructor, căci pentru el examenul primei întâlniri avea cea mai mare greutate, și personală, de talent în arta conversației, dar mai ales profesională, de modul cum pregătise combinația și legenda de contact, de modul cum o aplicase, cu încetinitorul, cu bagheta magică a povestitorului din celebrul basm „1001 de nopți”. La plecarea de la acest prim contact, ofițerul instructor trebuia să refacă în minte toate replicile, să le toace în bucăți mici, în

cuvinte și fraze, și să le interpreteze prin prisma unui psiholog, apoi a profesionistului în munca de informații. Era mai puțin important dacă putea să-și amintească toate întrebările puse de el, cât mai ales răspunsurile primite și întrebările puse de candidat, nuanțele acestora, contextul în care fuseseră folosite și mai ales profunzimea și substratul ideilor impuse sau acceptate în dialog.

(continuare în numărul viitor)

SORIN V.
TEODORESCU

investigații

Zaher Iskandarani este unul dintre capii rețelelor de droguri din România

Cu toate eforturile notabile ale Parchetului și Poliției, piața drogurilor din România continuă să fie extrem de profitabilă pentru cei care o gestionează. S-au operat zeci de

arestări, dar majoritatea celor aduși în fața justiției s-au dovedit a fi traficanți mărunți, la care de altfel nici nu s-au găsit decât cantități neînsemnate de droguri.

Prințul Banatului

În prima parte a anilor '90, România era doar o țară de tranzit. Treptat, pe măsură ce s-a ridicat o pătură îmbogățită

prin mijloace discutabile, copiii noilor capitaliști au început să consume stupefiante.

Avem suficiente exemple, fata și nepotul lui Mircea Sandu, băiatul lui Ion Țiriac fiind de departe cele mai celebre.

Una dintre piesele importante ale traficului de droguri a fost Zaher Iskandarani, supranumit „prințul Banatului“. Recent, în timpul crizei ziariștilor români răpiți în Irak, acesta a fost arestat pentru motive neclare, după care a fost pus în libertate. Acest lucru a alimentat speculațiile potrivit cărora sirianul Iskandarani ar fi fost

folosit de autoritățile de la București ca o linie alternativă de comunicare cu grupările teroriste din Irak.

Iskandarani a fost nominalizat drept traficant de droguri încă din 1993 de către publicația „La Depeche Internationale des Drogues“: „Un traficant român cărui i se spune «prințul» a controlat între 1990 și 1993 o rețea de trafic cu hașiș către Germania din Timișoara și Arad via Polonia“.

Politică și droguri

În aceeași publicație se precizează că Iskandarani a fost protejat de autoritățile românești, inclusiv într-un conflict cu o grupare mafiotă din Republica Moldova. Amintim că Iskandarani era protejatul lui Kamal El Kader, un arab apropiat al fostului președinte Iliescu și al lui Viorel Hrebenciuc, fostul secretar general al guvernului Năstase. Acestea sunt lucruri cunoscute și arhicunoscute. Au ținut prima pagină ani în șir. Totuși, atunci când Iskandarani a fost arestat în 1997 nu i s-au reținut decât infracțiuni economice, ba mai mult, în anumite medii s-a vorbit despre el ca despre o victimă a regimului Constantinescu.

În 1996 s-au descoperit primele laboratoare clandestine în care se producea heroină. Nu s-a mers pe filieră, ancheta finalizându-se cu arestări nesemnificative.

Factor de risc

Din cauza unor grave deficiențe legislative, în primii

ani de după '90 România a devenit teritoriu de azil pentru una dintre cele mai periculoase grupări teroriste – PKK-ul – aflată atunci în război cu statul turc.

Poliția română a greșit nepermis atunci când a acceptat ca unii dintre traficanții kurzi să devină informatori. S-a constatat că aceștia ofereau informații doar despre bandele rivale și că sub acoperirea de informatori au continuat să practice traficul de droguri. Mai mult, PKK-ul din România a intrat în legătură cu grupări mafiotice din Rusia, Moldova și Ucraina, implicându-se și în contrabanda de armament.

În 1995, poliția turcă a arestat la Edirne un român al cărui pseudonim era „Calu“. Acesta, împreună cu șase kurzi, transportau două kilograme de heroină, cinci pistolete și o mitralieră. „Calu“ a recunoscut că lucrează pentru PKK, dar se pare că era și informator al unui serviciu de informații din România.

De abia după atentatele din septembrie 2001, serviciile secrete și poliția au adoptat o strategie ofensivă împotriva organizațiilor criminale și teroriste de pe teritoriul național. Cu toate acestea, prezența în continuare în România a unei importante comunități kurde, a sirienilor Zaher Iskandarani și Omar Hayssam constituie un factor de risc pe care, presupunem, SRI-ul îl are în vedere.

DEPARTAMENTUL
INVESTIGAȚII

infracțiuni

Există pe lumea aceasta o serie întreagă de răufăcători. Unii sunt tâlhari.

Dau în cap la oameni și-i jefuiesc de sume mari de bani, de bijuterii sau de 10.000 lei vechi. Pentru ei nu contează, au încercat.

Dacă au găsit puțin la săracul om, sunt supărați, pentru o vreme, nervoși. Cum adică ei au riscat ani grei de pușcărie doar pentru 10.000 lei? A, nu, nu sunt supărați pentru că ar avea muștrări de conștiință, ci pentru că nu au găsit mai mulți bani în buzunarul nefericitului care i-a ieșit în cale.

Alții sunt hoți. Sparg case și fură ce găsec. Unii sunt criminali. Omoară cu sânge rece copii, bătrâni, femei.

Pentru ei nu contează. Aș putea să continui cu șirul răufăcătorilor, dar este prea lung și aș plictisi cititorul. În fond, ar spune cineva și ce e cu asta? Știm. De când e lumea există asemenea specimene, mânați de sentimente josnice. Și are dreptate cel care gândește așa. În fond, poliția și parchetul, justiția, în general trebuie să-și facă datoria, și în cele mai multe cazuri și-o face cu mult profesionalism.

Toți acești răufăcători au o trăsătură comună. Ei produc suferințe umane pe unde trec.

Nemernici și lași

Eu aș dori să mă refer la o altă categorie de nemernici, care produc suferințe psihice, traume psihice, uneori greu de

reabilitat, care lasă urme adânci, poate pentru toată viața, celui care este atins de acțiunea nemernicului.

De regulă aceștia sunt ucigașii de copii.

Nu în sensul propriu, ci în sensul figurat al cuvântului. Pentru că le ucide copilăria, sentimentele, veselia, optimismul. Acești copii nu vor mai zâmbi pentru multă vreme și când o vor face, va fi un zâmbet scurt ca o grimasă, apoi vor reveni la figura aceea tristă, gânditoare, serioasă, poate mult prea serioasă pentru vârsta lor.

Nemernicii la care m-am referit sunt părinții, de obicei tații care-și părăsesc familia și în special copii minori, sub diferite pretexte.

Unii sunt mai nemernici decât alții. Nu numai că nu-și mai vitează copiii, dar refuză să le acorde pensia alimentară, la care sunt obligați prin lege. A, nu, nu mă refeream la legile divine, pentru că acești oameni nu au nici un Dumnezeu.

Încalcă însă legea statului pe teritoriul căruia comite o astfel de faptă. Pentru că în orice stat din lume există o astfel de lege care obligă pe tatăl care-și părăsește copilul să-i plătească pensie de întreținere.

Cetățeanul iranian Rastgu Ahmad a venit în România pentru a se îmbogăți, așa cum

au făcut-o numeroși cetățeni străini din '90 până astăzi.

Țara tuturor posibilităților, nu?

La ei acasă erau niște pierde-vară, niște ratați sau cunoscuți ca hoți și tâlhari. Au venit aici ca „mari investitori” cu 100-500 dolari SUA în buzunar. Unii au dat niște tunuri de milioane de dolari și au dispărut. Alții mai fraieri, încă mai frecă menta pe aici, împușcând leul, ba cu o bilă de heroină, ba cu un comerț ilegal cu nimicuri, așteptând vremuri mai bune când norocul le va surăde și lor și vor țepui pe cineva zdravăn, apoi vira încotro vor vedea cu ochii.

Rastgu Ahmad și-a deschis un butic, apoi un stand prin Piața Norilor. Mai o evaziune fiscală, mai o țepă acolo, merge.

S-a căsătorit cu o româncă iar din căsătorie a rezultat un copil, pe nume Rastgu Shahin Ianis Florentin. Ca orice nemernic l-a părăsit. „A uitat” să-i mai plătească pensia de întreținere care oricum era infimă. Numai 625.000 lei lunar. Puțin? De ce atât? Simplu, pentru că jigodia are grijă să-și regleze contabilitatea astfel încât la sfârșitul fiecărui an să iasă profit zero, sau foarte puțin. În aceste condiții pensia

de întreținere pe care o datorează a fost stabilită de instanța de judecată pentru un venit minim pe economie. O plătește? Ba bine că nu. Fuge ca dracul de tămâie. Se ascunde de parcă ar veni sabahul să-l aresteze.

Când este înghesuit cu vreun dosar penal, privind abandonul de familie, atunci infractorul se arată galanton. „Știi am avut unele probleme, dar o să-i dau, este fiul meu nici nu se pune problema altfel” spune nemernicul afișând un zâmbet subțire în colțul gurii, de șuț prins cu mâna în buzunarul omului, pe mașina 173.

Rastgu Ahmad a avut în ultimul timp un stand în Piața Norilor și un apartament în Bd. Șincai. Scump, foarte scump, în jur de 70.000 de euro. Din ce bani? Păi din profit zero declarat la Administrația Financiară, sau profit foarte mic.

A fost găsit de soție, mama copilului. A plătit sub presiunea unui dosar penal „fabuloasa sumă de 1.875.000 de lei pentru aprilie, mai, iunie 2003.

Fuga (de Rastgu Ahmed) opus fiului său, în fa minor melodic

După plata fabuloasă de care am vorbit eroul nostru s-a învățat minte. A fugit, a dis-

părut fără urmă. Javra e liniștită acum. Nu va mai fi deranjat de copilul de 9 ani. Din 2003 nu mai este de găsit. A lansat zvonul că a părăsit România. Nu este adevărat. Unde mai găsește el atâta toleranță (a se citi prostie) ca în România? Atâtea posibilități de încălcare a legii, de eludare a acesteia, fără să stea cu frica în sân că face ani grei de pușcărie. Evident, nicăieri în lume.

Este mulțumit, se simte bine. Are bani, femei. E victorios, l-a fentat pe cel mic. Apoi a uita de el. De fapt n-a știut niciodată de fiul său. Lui să-i fie bine. Micuțul Shahin nu și-a pierdut speranța încă. El crede că are un tată, dar pentru moment este ocupat. Va veni să-l îmbrace, să-l încălze și mai ales să-l felicite pentru premiile obținute la școală, iar cu puțin noroc îi va aduce o pungă de bomboane, din acelea colorate.

Nu pentru că mama lui nu s-ar îngriji de el, din contră, aceasta se luptă cu greutatea vieții și-i asigură un trai decent. Dar el, micuțul vrea punga aceea cu bomboane de la tatăl său. Are și el o ambiție. Ambiție de copil.

Poate ne spune cineva totuși unde îl găsim pe nemernic.

IOAN CREȚU

Ultima întâlnire cu spionul A007

M-am chinuit să citesc câteva rânduri, dar nu am reușit. Priveam cuvintele, dar nu înțelegeam nimic din frazele care-mi alergau prin fața ochilor, parcă cu viteza cu care zbură și avionul, sau poate mai repede. Mă uitam în carte, dar gândul meu era mult prea departe, înapoi în timp, apoi în viitor, apoi iarăși în trecut. În trecutul pe care îl petrecusem cu mulți ani în urmă, în perioada de pregătire a celui care, mai târziu, urma să devină, pentru centrala SIE, spionul A007. Așa figura fostul meu elev, devenit apoi un prieten deosebit, pe listele ultrasecrete ale agenției noastre de spionaj. Un nume de cod, cu care erau deja familiarizați câțiva colegi din Centrală, care țineau cu el doar legătura radio sau cei care-i primeau scrisorile cifrate fără să-i cunoască date reale, cele legendate de ilegal sau fizionomia reală. În afară de mine și de șeful meu direct nu mai cunoștea nimeni nimic, sau aproape nimic din biografia reală sau falsă cu care plecase în misiune. Tot ce ținuse de el se „pierduse” definitiv în arhivele ultrasecrete ale Agenției, undeva în „buncărul fantomelor”, cum era cunoscută arhiva agenției.

Ultima întâlnire

La plecarea definitivă în misiune, ilegalul avea o ultimă întâlnire cu mine și șeful meu direct, la care participa și șeful cel mare al Agenției, dar care doar îl vedea și-i spunea câteva cuvinte, de obicei de laudă, îl felicita pentru perioada de pre-

gătire, pentru rezultatele obținute, pentru privațiunile și obstacolele prin care trecuse cu brio, dar mai ales pentru tenacitatea de care dăduse dovadă, pentru loialitatea și atașamentul față de cei care-l pregătiseră și față de țară. Îl felicita pentru riscul la care se angajase alături de Agenția de spionaj a României pe un teren departe de țară, de prieteni și mai ales familie, pe care, foarte puțin probabil, urma să nu o mai revadă niciodată, sau poate doar întâmplător, pe casete video sau în fotografii.

Atât făcea șeful agenției pentru el. Ultima întâlnire era obligatorie. Ilegalul pleca definitiv în misiune cu imaginea celor trei și cu amintirea unor cuvinte de laudă și îmbărbătare. Șeful cel mare îi reținea doar imaginea și un nume de cod, A007, sau oricare altul. În plus, nu cunoștea mai nimic, poate doar spațiul în care urma să fie „plantat”. Așa erau regulile și se respectau fără nici o rezervă și cu cea mai mare strictețe.

Reguli obligatorii

Mă uitam prin fereastra avionului și-l vedeam pe prietenul meu la această întâlnire. Îl vedeam ca atunci, într-o seară de toamnă târzie, la un restaurant din București, la o masă retrasă, fără fast și fără prea mulți clienți. Doar noi patru, cu un trecut plin de peripeții, de antrenamente, de încercări, de verificări tehnico-operative, de rateuri și de reluări, de tatonaje și privațiuni materiale, sentimentale, de ordin spiritual, dar mai ales fizic și emoțional. Îl vedeam pe A007 cât de sigur și

demn s-a prezentat în fața șefului Agenției, de care auzise suficient de mult, dar al cărui nume real urma să nu-l cunoască niciodată, ca de altfel nici pe cele ale noastre, eu și șeful meu direct. Așa era regula. Noi știam totul despre el, despre viața și identitatea sa reală, despre familia sa reală și „cea de fantomă”, despre prietenii săi reali și fantomatici,

despre... și despre. El, însă, nu. Aceste restricții erau nu doar obligatorii, erau tabu, pentru toată perioada misiunii și pregătirii, ca o ultimă garanție pentru orice eventualitate: trădare, retragere din misiune, sau chiar trădare din interiorul Agenției. Respectarea acestei ultime reguli dăduse, de-a lungul timpului, rezultate excepționale pentru Agenției și se

dovedise cel mai bun scut de ordin psihologic și de protecție contrainformativă pentru întreaga muncă de spionaj. Regula era valabil aplicabilă în toate agențiile de spionaj din lume iar A007 nu putea face excepție.

Totul rămâne în urmă

În seara aceea, de toamnă târzie, A007 mă uimise. S-a

purtat natural de parcă pleca într-o simplă excursie, pentru câteva zile, iar eu, șeful meu și șeful Agenției de spionaj a României eram trei prieteni care-l conduceau la gară sau la aeroport. Îl priveam în ochi și încercam să pătrund în sufletul său, dincolo de aparențele cu care căuta, cu o forță extraordinară, să mascheze emoția deosebită prin care trecea, durerea pe care o trăia la gândul că pleacă pentru totdeauna de lângă cei care-i dăduseră viață, de lângă prieteni și iubită, sau poate soție și copii. Pleca undeva în necunoscut, într-o altă lume, pentru care nu simțea nici o atracție, nici materială, dar nici sentimentală sau spirituală. Făcea totul din dorința de a-și sluji patria și poporul și nu din ambiții personale, nu din spirit de aventură, nu pentru bani sau alte foloase materiale. Iar noi, cei din Agenție, știam asta și-l apreciam enorm de mult. Îl apreciam pentru toate clipele, zilele și nopțile în care îl pregătisem, pentru efortul material, fizic și spiritual pe care îl făcuse pentru a deveni un adevărat ilegal, pentru pericolele pe care avea să le înfrunte imediat după plecarea în misiune, pentru umilința următoarelor momente pe care avea să le depășească în lagărul de transfugi prin care trecea obligatoriu ori la primul contact cu serviciile de contraspijonaj ale lagărului și apoi ale țării în care trebuia să se stabilească definitiv.

(va continua)

SORIN V. TEODORESCU

În atenția celor tentați

Cum pot fi recunoscuți drogații

Că au văzut în filme, că i-a tentat dealer-ul de la colțul străzii sau că prietenii lor i-au convins că nu sunt „cool“ dacă nu se droghează, tot mai mulți tineri dau piept, zi de zi, cu tentația. Înainte de a face pasul, însă, cunosc ei totul despre drog? Ce sună bine și ce sună cumplit? Fiecare judecă pentru sine, dar trebuie să aibă toate informațiile. Asta oferim și noi...

Cele mai folosite droguri la noi

COCAINA: Arbustul se cultivă în America de Sud și în prezent sunt 400-500.000 ha cultivate. Se amestecă cu alte substanțe pentru a atinge o puritate de 10-30% și se împachetează în mici pachetele de hârtie sau aluminiu. Are aspect de pudră cristalină albă ca zăpada. Cum se administrează:

– „sniffing“ – prizare cu ajutorul unui pai;

– „speed ball“ – injectabilă, sub formă de soluție sau în amestec cu heroină;

– „free basing“ – amestecată cu un solvent sau alcool. Se încălzește amestecul și se inhalează vaporii degajați.

Ce caută cei care se droghează: înlătură efectele oboselii; la circa 20 de minute după prizare induce stare de euforie, încredere în sine, mulțumire și dă impresia unei capacități mărite a funcțiilor intelectuale.

Cum îi putem depista pe cei care se droghează cu cocaină: stare de agitație și instabilitate, tulburări de judecată și de comportament, transpirații, dilatarea pupilelor. La doze puternice apar convulsii, paranoia, psihoze, pierderea greutatei, grețuri. Pe termen lung, apar perforații ale mucoasei nazale, eczeme în jurul nărilor.

HEROINA: Se fabrică în prezent numai în laboratoare clandestine. Se găsește sub formă de pudră sau în amestec cu alte substanțe de culoare albă, bej sau brună.

Mod de administrare:
– se prizează cu ajutorul unor dispozitive (tub de metal, plastic, carton rulat, paie de băut);

– se injectează (shoot) pe cale subcutanată, intravenoasă sau intramusculară. Drogul se injectează după ce se dizolvă într-o lingură de apă călduță. Se mai poate amesteca cu citrice sau oțet, care ameliorează aciditatea heroinei. Injecțiile sunt practicate în brațe, în gambe, glezne, sub limbă.

Ce caută cei care se droghează: reacție intensă de euforie (flash), după care urmează o stare de relaxare, desțindere, senzații ce durează două-șase ore. Apare dependența fizică și psihică de la prima administrare. Cum îi putem depista pe cei care se droghează: apar grețuri, încetinire a ritmului cardiac și creșterea temperaturii corpului. Poartă cu ei lingura cu mânerul îndoit, înnegrită la foc, au înțepături de ace pe brațe, se decolorează și se îngălbenesc pielea pe antebraț, suspectul are un aer de somnolență, este necomunicativ, dezinteresat, are pupilele îngustate, ochii decolorați, un comportament irascibil, agitat, nervos.

CANABIS (MARIJUANA): Se obține din celebra cânepă. Hașișul se obține prin strivirea plantei, după care se adaugă liant (clei sau ceară).

Uleiul de hașiș se obține din distilarea canabisului tocat, iar uleiul rezultat are o concentrație de 70%. Se folosește ca:

– Joint – țigări sau pipe

mici speciale, în amestec cu tutun sau pastă de coca.

– Ganja – frunze tinere și vârfuri florifere ale plantei femelă, presate sau rulate;

– Charasul – pudră gri-albă din care se prepară pâini sau foi subțiri, aproape transparente;

– Bhang – se fumează sau se fierbe în apă și prin adăugare de unt se formează un sirop;

– Uleiul – se udă o țigară care a fost găurită cu acul și apoi se îmbracă în altă hârtie.

Efectele apar în patru faze: excitație și euforie; confuzie mentală; beatitudine; depresie sau somn.

OPIUL: Se obține din capsula macului opiaceu, cât este încă verde. Se fumează cu pipa. Se confecționează o bobită mică de opiu, care se înmoaie la flacără, după care se pune într-o pipă specială. Pipa este adusă deasupra unei flăcări și se aspiră fumul.

L.S.D.: produsul provine numai din laboratoare clandestine. Poate fi găsit sub următoarele forme: lichid incolor, insi-

pid, inodor; pudră albă, casantă; mici comprimate, albe sau colorate. Se obține efectul de flashback – senzație de călătorie cu retrăirea unor experiențe anterioare. În schimb, creează halucinații: viziuni și transformări ale obiectelor înconjurătoare.

„ECSTASY“ sau „E“, pilula-drog, dă consumatorilor un

simț al fericirii; afecțiune pentru cei din jurul lor; crește energia; și câteodată dă halucinații. Asociată cu cultura delirantă, efectele sale adverse îi pot face pe consumatori să se simtă bolnavi sau să experimenteze un simț al pierderii controlului, deshidratare și pierdere pe termen lung a memoriei și greutatei. S-au întâlnit și decese asoci-

ate cu consum de Ecstasy întru cei din jurul lor; crește energia; și câteodată dă halucinații.

În cazul lipsei de drog, apare sevrajul, care se manifestă prin secreție nazală, lacrimară, sudoripară, spasme, dureri musculare, diaree, deshidratare, crampe abdominale. Aviz, amatorilor!

CLAUDIU DRĂG

tineret

Această pagină va fi dedicată tinerilor. Și, pentru că nu putem vorbi despre ei fără ca ei să fie de față, aici veți găsi întotdeauna părerile lor despre ceea ce îi preocupă. Pentru ca lucrurile să fie și mai clare, i-am rugat să descrie generația din care fac parte și am ales câteva dintre cele mai interesante răspunsuri...

De vacanță

Dacă în restul timpului, este vorba despre „trebuie“, în vacanță ar trebui să fie vorba despre „vreau“. Cam așa ar trebui să fie farmecul vacanței. După ce tot anul trebuie, iată că sosește momentul să fac ce-mi face plăcere. Oare?

Pentru cel puțin o categorie de oameni, pe care eu aș

numi-o, generic, „turiștii japonezi“, vacanța e perioada în care se muncește cel mai mult și se adună cea mai mare cantitate de stres. Ce este turistul japonez? Poate fi, așa cum îi spune și numele, un japonez în vacanță. Dar nu întotdeauna e japonez. Poate fi turc, american, român. E un cetățean de

bine care pleacă în concediu. Dar nu oricum. Ci planificat. Adică turismul nu e așa, floare la ureche, pentru tot prostul. Trebuie să fie riguros.

Cum se procedează? Se ia o listă pe care se trec toate lucrurile care trebuie să le facă, vadă, ia cu el, fotografieze turistul într-o perioadă dată de timp. Se ia un ghid turistic și se încercuiesc obiectivele cu adevărat indispensabile. Se ia un aparat de fotografiat și/sau cameră de filmat și se porcede la atac. Cum? În pas alergător și/sau pas de marș forțat, se văd, în ordine, toate bisericile, monumentele, muzeele, statuile, cimitirele, parcurile dintr-un anumit oraș, se fotografiază, nu se admiră, se bagă

capul în gura leului-statue și se roagă un membru al grupului să immortalizeze clipa de glorie, ca să se asigure și latura comică a excursiei, se cumpără toate pliantele (mai ales cele care în mod normal se distribuie gratis) și se spune, seara, la hotel, cu picioarele pline de bășici și un oftat de ușurare: „Na, că am văzut-o și pe asta!“. Se consultă lista/ghidul obiectivelor turistice obligatorii. Se bifează ce s-a făcut, se subliniază ce încă nu s-a făcut. Se doarme, se ia o aspirină contra febrei musculare și se scoală foarte devreme dimineața, căci, nu-i așa, mai sunt atâtea lucruri care trebuie, dar chiar trebuie făcute, că doar e vacanță...

VACANȚĂ ACTIVĂ

Spicuim, la întâmplare, din anunțurile de angajare: „Caut operator PC. Obligatoriu experiență“, „Angajăm agenți de vânzări; experiență obligatoriu minimum un an“, „Angajez asistent resurse umane; minimum doi ani experiență“... Și pot continua așa mult și bine. Nu ne trebuie un simț foarte ascuțit al observației pentru a descoperi punctul comun: experiența. Știu că e vacanță, dar am stat de vorbă cu tinerii noștri, să vedem câți dintre ei își folosesc timpul liber pentru a încerca să capete experiența cerută de angajatori.

Andreea P. (20 ani, studentă). Da, știu că se cere experiență oriunde te-ai duce. Încă nu mi-am făcut probleme, pentru că de-abia am terminat primul an de facultate și încă nu m-am gândit să mă angajez. Pe perioada verii mi se pare că nu are sens, pentru că e prea puțin, nici nu apuci să-ți dai seama ce se întâmplă și cum merg lucrurile pe-acolo că se și termină vara. Știu

facultatea n-o să fiu chiar pe dinafară și o să am și ce să trec în CV. Și le-aș recomanda tuturor colegilor mei să încerce să facă ceva din timp, că se vor trezi că nu știu de unde s-o apuce.

Mihai R. (19 ani, student). Eu de-abia am intrat la facultate, așa că vreau și eu să profit de o vară liniștită, în care să nu fac nimic. Știu că e o problemă cu firmele care

vor să te naști învățat și cu zeci de ani de experiență, dar o să mă gândesc la asta mai târziu, după ce dau cu nasul prin facultate măcar un an sau doi.

Deși am fosti colegi de liceu care deja s-au angajat pe undeva și mi se pare foarte bine că au ales să facă asta...

Lucia T. (23 ani, studentă). Intru în anul patru și deja am început să intru în panică, pentru că nu am nici un pic de experiență de muncă. Nu prea știu cum să fac, pentru că dacă te uiți pur și simplu pe internet nu prea găsești mare lucru, în afară de

împărțit fluturași, ceea ce nu e rău, dar nu te ajută după aceea să-ți găsești un post bun. Deocamdată mai stau, dar o să încerc încet-încet să mă orientez, să întreb în stânga și în dreapta, poate îmi găsească ceva, să nu fiu chiar în aer când termin facultatea.

Pagină realizată de
IULIA GORZO

că nu gândește bine, dar mai am timp...

Radu M. (21 ani, student).

M - a m gândit la un moment dat să încerc să fac ceva pe vară, dar m-am răzgândit la fel de repede, când mi-am dat seama că nu prea găsesc mare lucru și mi-am zis că mai bine profit de momentele astea libere, că și așa în curând începe sesiunea de restanțe și iar o să mă apuc să învăț. Nici nu prea există multe slujbe speciale pentru studenți, de vară...

Ioana S. (22 ani, studentă). Eu lucrez, adică am o colaborare la o fundație. Nu e numai pentru vacanță, deși e adevărat că în vacanță mi-am găsit-o, anul trecut, și sunt foarte mulțumită. Măcar când o să termin